

▼ **aquest país**

Clam independentista a Brussel·les

“We want a cata

Incloure la qüestió catalana en l'agenda europea. Aquest és el repte de la plataforma ciutadana Deumil.cat que, amb el lema “Want a Catalan State” va aplegar milers de catalans a Brussel·les el 7 de març per reivindicar a la capital de la Unió Europea (UE) un dret que a Espanya es considera il·legal: el dret a l'autodeterminació

JORDI MOLINA jmolina@canvi16.info

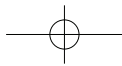
El 7 de març serà una data que es recordarà en la lluita de la societat civil catalana per a la independència.

Si mai els estudiants catalans del futur tenen Catalunya al mapa d'un color diferent al d'Espanya caldrà agrair l'esforç dels milers de ciutadans que van creuar el continent per demanar a Brussel·les el dret a tenir un estat propi. La marxa, organitzada per la plataforma ciutadana 10Mil, va omplir de catalans vinguts d'arreu els carrers de la capital de la UE, que es va tenyir, per un dia, de senyeres catalanes, estelades i sense estelar. Tot i que no van ser les úniques que van posar color a la festa, i és que altres pobles sense estat, com ara el flamenc, el venetí, el berber i el basc, també es van afegir a la reivindicació amb petites delegacions.

De la mateixa manera que passa a Catalunya, a Brussel·les les dades dels organitzadors tampoc coincideix amb les de la policia. Si segons la plataforma catalana van ser entre deu mil i dotze mil les persones que es van traslladar fins a la capital belga de la Unió

“Volem mostrar al món que a Catalunya existeix un conflicte, pacífic, i que els catalans tenim i volem el dret d'autodeterminar-nos”, diu el manifest

lan state”

Europea, segons la policia només en van haver tres mil. En qualsevol cas, durant més de dues hores, milers de catalans van passejar-se pel centre de Brussel·les en un acte sense precedents i de caràcter tan festiu com polític: “La supervivència de Catalunya com a nació, i del català com a llengua mil·lenària, llengua de cultura i patrimoni europeu està en risc”, advertia el manifest que es va llegir –en català i anglès– al final de la manifestació amb l'himne d'*Els Segadors* i *El cant dels ocells* de fons. El text, un resum històric dels greuges que ha anat patint Catalunya des de l'Edat Mitjana i fins a l'etapa democràtica actual, va enviar un missatge clar i català: “Volem mostrar al món que a Catalunya existeix un conflicte, un conflicte pacífic. I que els catalans tenim el dret d'autodeterminar-nos i volem exercir aquest dret”.

Cap per avall

Una de les peticions del manifest 10Mil, que es va lliurar als eurodiputats del Parlament Europeu abans de la marxa, és la incorporació de la independència com a objectiu en els programes polítics dels partits nacionals catalans. El 7 de març, al marge de les pancartes amb les cares cap per avall d'alguns polítics catalans a Europa, com ara Aleix Vidal Quadras (PP), Raimon Obiols (PSC) i Ignasi Guardans (CDC), va passar un fet curiós. I és que tot i que des del primer moment els partits po-

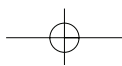
lítics han estat en un segon pla, en aquesta ocasió, cap formació ha capitalitzat l'acte, la qual cosa contrasta amb la indiferència del Govern a l'hora de valorar que milers dels seus ciutadans hagin dut fins a Brussel·les una reivindicació. Fins i tot el vicepresident de la Generalitat, Josep-Lluís Carod-Rovira, és va limitar a “mostrar el seu respecte” per la manifestació. Tot i així, el seu partit, ERC, i també CDC van enviar representants a la capital europea. És el cas de la parlamentària Anna Simó, el diputat Pere Aragonés i el parlamentari a Madrid Francesc Canet per part republicana i dels diputats Albert Batalla, Jordi Cuminal i les regidores Maitte Fandos i Mercè Homs pel que fa

els convergents.

Amb l'objectiu que Catalunya es converteixi en el 27è estat que forma la UE, ara, la següent fita de la plataforma 10Mil és fixar un referèndum d'autodeterminació de cara al 12 de setembre del 2010. Els impulsors de la marxa del 7 de març creuen que la feina comença després de la manifestació, però saben que la independència no serà possible si abans no se sedueixen grans potències, com ara els EUA, i se les convenç de les conveniències estratègiques i geopolítiques que suposaria un estat català. Quant a aquesta hipotètica consulta, els membres de Deumil.cat saben que per més que la llei s'acabi aprovant al Parlament de Catalunya, les Corts espanyoles vetarien ràpidament la proposta. Per conèixer la via que seguirà aquesta plataforma ciutadana, CANVI ha parlat amb l'impulsor de la manifestació, el doctor Enric Canela. ■

A la reivindicació catalana s'hi van afegir altres causes nacionals, com la dels vènets.

Enric Canela

"Catalunya necessita aliats com els Estats Units per ser independent"

Impulsor i portaveu de Demuil.cat

La casualitat va voler que d'un article fortuït en un bloc s'acabés gestant l'embrió que ha dut milers de catalans a Brussel·les. El seu autor, Enric Canela, professor de biologia a la UB, és avui l'impulsor de la plataforma Demuil.cat, que treballa per fer realitat el dret de decidir

JORDI MOLINA jmolina@canvi16.info

Com valora la reacció, o la no reacció del Govern, a la convocatòria de la plataforma Demuil.cat?

Home, no esperàvem res gaire diferent. No tenim un Govern nacional, que treballi cap a la independència. Per tant, tot i que ERC sí que ens ha donat suport, la reacció ha estat l'esperada. Fins i tot, a la web dels socialistes hi ha una certa mofa i s'aprofita la marxa per atacar Convergència. El que més m'ha estranyat ha estat que ICV se n'hagi desmarcat, com va dir un dels seus líders Jordi Guillot. En el seu moment es va dir des de les files ecosocialistes que Catalunya tenia dret a decidir què volia ser. L'èxit ens l'ha donat la gent, els milers de catalans que han vist a Brussel·les que allò que senten ho comparteix molta gent. Segurament en el Govern hi haurà

gent, independentment del partit, amb opinions de tot. Així que suposo que el més prudent per a tots haurà estat passar desapercebut.

Tot i que des del primer moment s'ha volgut donar el protagonisme a la gent?

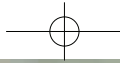
Aquest era l'objectiu. Cal agrair als partits nacionals que ens han donat suport que no hagin volgut apropiarse de la manifestació. La societat civil n'ha estat la protagonista i una bona mostra d'això

Si no s'hagués anat a Brussel·les, no haurien passat coses com ara que es preguntí a la Hilary Clinton per la independència de Catalunya

la tenim en la primera fila de la marxa, on difícilment s'han identificat cares conegudes del món de la política.

Què li ha semblat la repercussió als mitjans de comunicació?

Esperava que tingués força repercussió als diaris digitals i així ha estat. Pel que fa la premsa escrita, tant el diari *Avui* com *El Punt* han tractat la notícia a primera plana, i, els d'àmbit estatal han tractat la manifestació amb més o menys neutralitat però amb un ball de xifres erroni. Pel que fa a TV3, ens ha fet un parell d'entrevistes, però ha fet falta més cobertura. Però de totes maneres, l'objectiu era assolir una dimensió internacional. La gent d'aquí ja coneix el conflicte. Els mitjans internacionals, com els de Brussel·les, han recollit la notícia i segur que ara saben alguna cosa més de nosaltres. Si no haguéssim estat allà, tot això no hauria passat, com també, per exemple, que es preguntí a la Hi-

IVAN GIMENEZ

lary Clinton sobre la independència de Catalunya.

“La diferència entre els impostos que la ciutadania ha de pagar i els serveis públics que rep representa un veritable espoli, sense comparació en el món occidental (...) que afecta la vida de les persones i posa en risc la cohesió social”. Tant malament estem?

Home, si tenim en compte que, com diu gent més experta que jo, com ara l'Elisenda Paluzié, de Sobirania i Progrés, el nostre dèficit fiscal és de 22 mil milions d'euros, sí. Això no passa en cap país del món. És evident que hi ha solidaritats internacionals i estatal i el que tu vulguis, però els nostres serveis se situen a la cua d'Europa. Estem perdent competitivitat. Hem d'assimilar nous reptes sense els nostres diners. Tenim unes línies de tren desastroses, unes carreteres inacceptables. Tot és un autèntic espoli.

Considera que, al marge d'Espanya, altres països europeus, per raons econòmiques o comercials, podrien posar pals a les rodes a un procés d'independència?

Hi ha col·lectius propers a nosaltres. El que compta finalment és el punt de vista geopolític i econòmic. Qualsevol conflicte de creació d'un nou estat passa per interessos estratègics que no tenen res a veure amb les emocions de les persones. Dit d'una altra manera, si a tots els estats del món occidental els convé que Espanya continuï sent el que és, tenim la batalla perduda. Hem de treballar perquè la independència de Catalunya convingui i interressi als altres països.

El Manifest que es va llegir a Brussel·les diu que l'Estat espanyol “no serà una democràcia si nega el dret de decidir”. Tot i així, la complicitat d'Espanya per poder plantejar-se la independèn-

cia continua sent necessària.

Amb la llei espanyola a la mà totes aquestes reivindicacions són il·legals. Però els països no viuen sols. Necessitem una complicitat europea, però l'aliat que ens interessa ha de ser els Estats Units. Catalunya necessita una gran potència com és els EUA per aconseguir la independència.

I com pot seduir els Estats Units, Catalunya?

En primer lloc, demostrant que existim. Estem segurs que avançarem perquè creiem que pot ser d'interès internacional la creació d'un estat català. Cal treballar-ho més. No aconseguirem res només fent manifestacions, però són útils per constatar que existeix aquest conflicte.

Quin camí toca fer ara?

El 12 de setembre del 2010 és la data que ens hem fixat, entre altres coses perquè és necessari. Nosaltres esperem que s'admeti a tràmit, després de la recollida de 50.000 signatures. Un cop la proposta arribi al Parlament, caldrà treballar perquè la llei s'aprovi. Si això succeeix, no tenim cap dubte que les corts espanyoles no tardaran a titllar la llei d'inconstitucional. I és en aquest moment, amb la negativa d'Espanya d'una llei aprovada pel Parlament i amb el suport de la societat civil i les diferents entitats i associacions nacionals quan haurem de traslladar el cas a Europa i al món.

Quina resposta pronostica que hi haurà en cas d'un hipotètic referèndum per a l'autodeterminació de Catalunya?

Si es treballa bé i amb temps per explicar-ho a la població, no en tinc cap dubte: pronostico la victòria. No conec cap català que m'argumenti des d'un punt de vista de la conveniència, quins avantatges té pertànyer a Espanya. ■

